

път: тѣ излизатъ отъ най-голѣмата клѣтка, отъ Божественото ѝ произхождение, и постепенно слизатъ до най-малката клѣтка. Тѣ разглеждатъ въпроса инволюционно, т. е. излизане на човѣшката душа и духъ отъ Бога и слизането имъ въ материята. Дотукъ тѣ спиратъ, по-нататѣкъ не разглеждатъ въпроса, защото мислятъ, че знаятъ всичко. Обаче, слѣдъ тѣхъ идватъ западнитѣ народи и казватъ: „Вѣрно е, че отъ това мѣсто, додѣто човѣкъ е слѣзълъ, по-нататѣкъ не може да върви. Но тамъ ли трѣбва да остане? Не, той може да направи малка кривина и да извие нагорѣ, за да започне своето възкачване.“ Значи, западнитѣ народи, въ развитието на всички сщщества, приеха закона на еволюцията, който се поддържа и до днесъ. И еволюцията, и инволюцията сж вѣрни положения: човѣкъ слиза и се качва; смалява се и се увеличава. Слѣдователно, когато човѣкъ завърши своята еволюция, той ще бжде толкова голѣмъ, колкото е билъ първоначално. когато е слизалъ на земята; той ще има толкова познания, колкото е ималъ първоначално.

Питамъ: защо е трѣбвало човѣкъ да слиза, а послѣ да възлиза нагорѣ? Коя е била вжтрѣшната причина, която е заставила човѣка да се облѣче въ материална дреха и да слѣзе на земята да живѣе, да го събуждатъ, да го учатъ, да му разправятъ, че има рай и адъ, че има небе и земя, че има Господъ и т. н.? Защо му е това учение, когато слѣдъ врѣме той ще започне да отрича всичко това, да казва, че нѣма нито рай, нито небе, че Богъ не сществува? Като слѣзълъ въ материята, този човѣкъ става материалистъ и казва: „Когато бѣхъ въ Господа, имаше само единъ Господъ, никакъвъ човѣкъ не сществуваше; но сега, като излѣзохъ отъ Бога, Той остана горѣ, а у мене нѣма никакъвъ Богъ.“ Казвамъ: този човѣкъ живѣлъ въ Господа, но като излѣзълъ отъ Него, вече не Го помни. Така може да разсждава и пилето, което се е измжтило отъ яйцето. То каз-